

Kommunes Skolevæsen. *Hvis* man vil give Timelærerne Anciennetet, siger den ærede Minister. Ja, men det er netop det, man har gjort, den store Indrømmelse er en fuldragt Kendsgerning, for alle de Time-lærere, der opnaa Ansættelse ved den samme Kommunes Skolevæsen, og saa sker der ingen af de frygtelige Ting, som den ærede Minister opregnede burde ske, men noget helt andet, som slet ikke har været forudsagt eller forudset, at Timelærerne deles i to Arter, af hvilke den ene Art skal have Ancienneteten medregnet, den anden ikke.

Lad os saa endelig se paa det fjerde Argument, hvormed det begrundes, at der skal gøres en saadan Forskel. Argumentet kommer frem i Forslagets Motiver, af hvilke jeg med Formandens Tilladelse skal oplæse nogle Ord. Det hedder nemlig der: „at det efter Ministeriets Skøn ikke kan kaldes velbegrunder, at en Række løse og kortvarige Konstitutioner og Timelæreransættelser i forskellige Byer Landet rundt skal kunne medtages ved den her omhandlede Beregning.“ Ved Forelæggelsen af Forslaget her i Tinget udtalte Ministeren om samme Sag, at det ikke var Meningen — dermed menes under Skolelovens Behandling — hverken fra Udvalgets eller fra Tingets Side, at tilfældig Timelærer-virksomhed, udøvet paa forskellige Steder rundt omkring i Landet, maaske paa 10—20 forskellige Steder, skulde tages med og summeres op ved Beregningen af Ancienneteten, og endelig ved 1ste Behandling af Forslaget i dette Ting faldt der om den samme Sag fra Ministerens Side kun den ganske lakoniske Bemærkning: „Jeg havde rigtignok ikke tænkt mig, at man ogsaa vilde give Anciennetet til de Time-lærere, der flytte omkring.“

Naar man nu ser paa hele Ministerens Motivering, spørger man uvilkaarlig sig selv: Har Ministeren egentlig været heldig med at motivere, hvorfor denne Forskel skulde gøres? Har han egentlig været heldig med at karakterisere Timelærer-virksomheden, saaledes som han har gjort, naar han betegner den som en Virksomhed, der væsentlig bestaar i dette „at flytte omkring“ undertiden til 10—20 forskellige Steder? Og er dette ikke meget snarere at karrikere det virkelige Forhold end at karakterisere det, naar man saaledes fremstiller det som den normale Type paa en Timelærer, at det er en Mand, der næsten bestandig har sin Bagage i Haanden og Overfrakken paa Armen, og

som knap faar Tid til at sætte det fra sig det ene Sted, førend han skal afsted til det næste? Det er netop det, jeg finder, den højtærede Minister har gjort, at han har karrikeret det Forhold, han har villet angribe, for lettere at komme det til Livs, i Stedet for at karakterisere det, men det plejer sjældent at være for det gode, naar man gør saaledes. Mon dog ikke de fleste ville være enige om, at det saa langt fra er det normale eller karakteristiske ved Timelærerindretningen, at det er Menne-sker, der flytte omkring fra By til By, fra Hus til Hus, og som aldrig finde Ro, før de endelig havne i en fast Ansættelse? Mon ikke den stakkels Mand i Næstved, der har siddet i Forvejen i 5 Aar i Svendborg og passet en Timelærer-virksomhed og saa faar fast Ansættelse i en anden By, egentlig ikke er meget nærmere ved at være den normale Type paa en Timelærer? Mon det ikke er Reglen — saa udbredt som Timelærerinstitutionen har været i Købstæderne —, at Timelæreren under normale Forhold bliver i den By, hvor han har haft sin første Ansættelse som Timelærer, indtil han opnaar fast Ansættelse enten samme Sted eller et andet Sted? Men er dette det normale Forhold, vil det være meget vanskeligt at finde noget, der kan diskvalificere den, der flytter et andet Sted hen eller „flytter om“, som den ærede Minister ynder at sige, saa vil det være meget svært at be-grunde, hvorfor der skal gøres en Forskel paa de to Arter af Timelærere.

Den ærede Ordfører for det social-demokratiske Mindretal (K. M. Klausen) har anført meget træffende Grunde, der netop kan gøre det ønskeligt baade for den enkelte Lærer og for Skolen selv, at Timelærerne faa Lov til at se sig selv om i forskellig Virksomhed af nogen-lunde samme Art, inden de faa fast Ansættelse. Jeg skal føje et enkelt Argument til. Jeg kunde fristes til at sige — ganske vist med en lille Smule Overdrivelse —, at under normale Forhold vil det baade for den enkelte og for Skolen næstendels være det heldigste, om den faste Ansættelse opnaas et andet Sted end der, hvor den første Timelærer-virksomhed har fundet Sted, hvor den enkelte Lærer har skullet høste sine første pædagogiske Erfaringer. Det hænger sammen med den Ejendommelighed, at der neppe i nogen anden Virksomhed er saa mange Tilfælde, hvor den enkelte kommer galt ind paa sin Gerning fra først af, som netop i